

רפ"י רצח ואווה אלמרי'ת

— הוא שרצח את הילדה ואנס אותה. מצבו הנפשי הלך והוטב. בחודש יוני 1953, כאשר הובא להקפדה מוקדמת בבית-המישפט. התייחס בכבוד לשופט ועמד על רגליו כאשר קם הקהל. בחודש אוגוסט המליץ הרופא-המטפל כי מיזאן ישתחרר מבית-החולים. מבחינה רפואית הוא החלים והיה במצב של רמיסיה. כלומר: בריא. אך מסוגל לחלות שוב ביתר קלות מאשר אדם אחר.

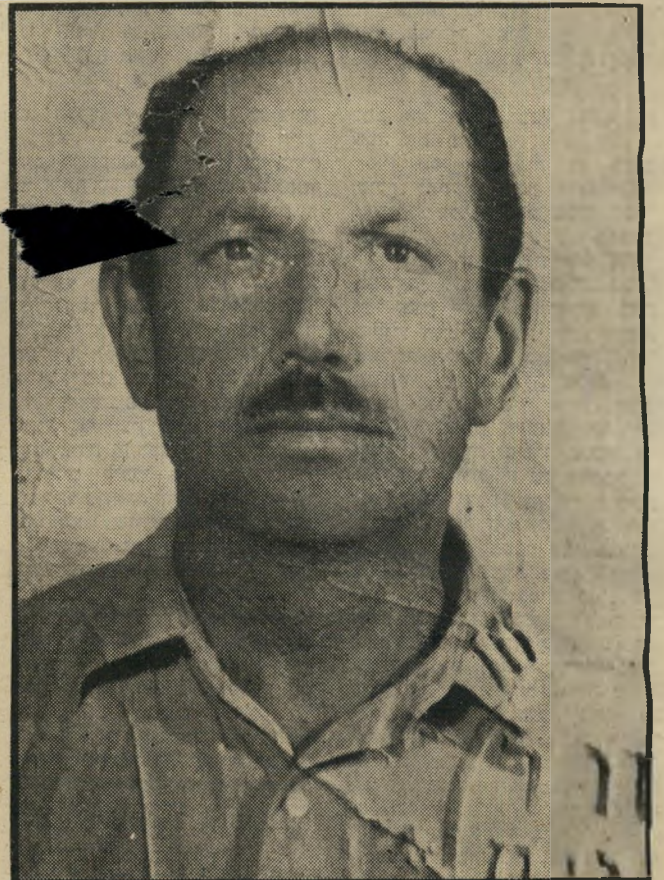
אחרי שהונצח בפיומן עממי ש"אמר: "ברציין סמוכה אין כמוך, אונס ילדות קטנות". החיפשים נמשכו בקדחתנות. אך הרוצח לא נמצא. חודשיים גישה המישטרה באפלה. עצרה חשודים ושיחררה אותם, ולא גילתה דבר.

מפתח שוודי

בראשית 1955 הסתיים מישפטו. בית-המישפט המחוזי בתל-אביב מצא את מיזאן אשם ברצח הילדה רחל לויין, ודן אותו למאסר-עולם. עיקר המלחמה בבית-המישפט נסבה על מחלת-הנפש של הנאשם. והשפעתה על אחריותו המישפטית. אולם מיזאן עצמו, במצבו השפוי, פועל תחת דחף חולני הנובע ממחלת-נפש, אינו אחראי למעשיו. נוצר למעשה מצב מוזר: האיש שביצע את הפשע הנתעב וזכה מחמת הדחף החולני, אך באופן פורמלי נשלח לבית-החולים לחולי-נפש, אולם מאחר שבזמן המישפט כבר היה שפוי, שוחרר מאז בוודאי גם מבית-החולים, ושב לביתו. איש לא שמע מאז על מיזאן.

ב-25 בי-ארס 1953, יותר מי-חודשיים אחרי הרצח, הוכנס חולה-נפש חדש לבית-החולים על-ידי בני-מישפתו. הוא היה במצב קשה, הזה הויות, דימיון דמיונות והיה מנותק לחלוטין מהמציאות. מייד עם כניסתו לבית-החולים הפתיע את הרופאים, כאשר כתב מיכתב שבו הודה ברצח ילדה. הוא מילמל מילים ומישפטים מוזרים, וכתב הודאה באשמה. ויקטור מיזאן

רוצח ליבוביץ
כמו גבר באשמה

נרצחת חנה הרוביץ

שריטות בצוואר, מכה בראש

הרצח בא לעבודה בשעה 10 והלך לדרכו בצהריים. שכנים, שנחקרו גם הם, גילו למישטרה כי ראו את השרת בבניין בשעות הבוקר המוקדמות של יום הרצח. המישטרה ערכה חיפוש בביתו, ומצאה שם את הקלמר הכחול. מוסתר בי מגירה.

בהודאה שנייה אמר ליבוביץ כי מצא את הקלמר בפחית-האשפה ולקח אותו, כדי לתיתו מתנה ל-נכדו. הבא לבקר בשבתות. בשלב זה נעצרו ליבוביץ ואשתו. הוא נחקר על-ידי צוות-החקירה מנוסה, בראשות הקצין שאול מרכוס. ב-גירסה החדשה סיפר השרת כי ראה את הילדה יורדת במדרגות במרוצה. לפתע החליקה ונפלה, ונפגעה בראשה מהמדרגות. "ראיתי שהיא לא זזה, נבהלתי שיגידו ש'אני עשיתי את זה, ועזבתי'."

הגירסה הסופית של ליבוביץ היתה מזעזעת. הוא סיפר לחוקריו: "ראיתי את הילדה יורדת במדרגות, ונהיה לי חשק כמו לכלל גבר. תפסתי אותה מהילקוט שלה, שהיה על גבה, משכתי אותה לתוך ה'מחסן, איפה שהכלים, אבל היא לא נתנה ומשכה את עצמה ונפלה למטה על הלבנים שהיו במחסן. נבהלתי, ואיכר-המין שלי נהיה קטן ולא היה לי חשק יותר ממנה."

היתח מזעזעת. הוא סיפר לחוקריו: "ראיתי את הילדה יורדת במדרגות, ונהיה לי חשק כמו לכלל גבר. תפסתי אותה מהילקוט שלה, שהיה על גבה, משכתי אותה לתוך ה'מחסן, איפה שהכלים, אבל היא לא נתנה ומשכה את עצמה ונפלה למטה על הלבנים שהיו במחסן. נבהלתי, ואיכר-המין שלי נהיה קטן ולא היה לי חשק יותר ממנה."

הרצח מדיסלדורף, שרצח תשע ילדות, הגיע לכך במיקרה. הוא גילה את תאוותו לילדות כאשר ביצע פריצה לבית. ומצא שם ילדה ישנה. הוא אנס אותה ואת סיפוקו המיני המלא קיבל רק כאשר הרג אותה.

הרצח מדיסלדורף, שרצח תשע ילדות, הגיע לכך במיקרה. הוא גילה את תאוותו לילדות כאשר ביצע פריצה לבית. ומצא שם ילדה ישנה. הוא אנס אותה ואת סיפוקו המיני המלא קיבל רק כאשר הרג אותה.

את הפשע ללא רצון חופשי, וגרם לזיכוי בדין. ברוב של שלושה נגד שניים אישר בית-המישפט ה' עליון את התקדים המישפטי שנקבע זמן קצר קודם לכן, במישפטו של זלמן מנדלברוט, כי אדם ה' פועל תחת דחף חולני הנובע ממחלת-נפש, אינו אחראי למעשיו. נוצר למעשה מצב מוזר: האיש שביצע את הפשע הנתעב וזכה מחמת הדחף החולני, אך באופן פורמלי נשלח לבית-החולים לחולי-נפש, אולם מאחר שבזמן המישפט כבר היה שפוי, שוחרר מאז בוודאי גם מבית-החולים, ושב לביתו. איש לא שמע מאז על מיזאן.

רצח חנה'לה בת ה-7

המיקרה השני אירע בתחילת 1970. ילדה בת שבע ירדה במדרגות-ביתה בירושלים, בשכונת קטמון. על גבה היה ילקוט, והיא היתה בדרכה לבית-הספר. חנה הרוביץ לא שבה לביתה. הוריה הדואגים החלו לחפשה, ומסרו הודעה למישטרה. בשעה 6 בערב נמצאה גופתה על מדרגות מרתף הבית שבו התגוררה. חנה'לה היתה ילדה יפה ומפונתחת, ונראתה כבת 10. הוריה חזרו זמן קצר קודם לכן מארצות-הברית, כדי ששלושת ילדיהם יגדלו במדינה שלוה ונטולת-אלימות. ילקוטה של הילדה, וכמה ספרים ומחברות, נמצאו מאוחר יותר באשפה בחצר. קלמר כחול וכמה עפרונות, שהביאה הילדה מחוץ-לארץ, נעלמו.

שכנים ואנשים הקשורים לשכונה נחקרו. ביניהם היה גם שרת הבית, גבר בגולה-עמידה. עולה מרומניה, טוביה ליבוביץ. כאשר נחקר לראשונה למחרת הרצח, סיפר כי ביום

מיזאן הוא שרצח את הילדה. כאשר למחלת-הנפש שלו, התברר כי בזמן הרצח ידע להבחין בין טוב לרע, ולכן לא חלה עליו ההגנה של אי-שפיות הפוסטת מאחריות פלילית.

דחף שאינו בריכוז

ניגורו של מיזאן הגיש עירי-עור על פסק-הדין, וטען כי לא הוכחה האשמה, וכי מיזאן היה מטורף בזמן הרצח. בית-המישפט העליון, שישב בהרכב מיוחד של חמישה שופטים, קיבל את החלטתו תיו העובדתיות של בית-המישפט המחוזי, למרות שלא כל השאלות נפתרו. על גופת הילדה נמצאו שערות-ערווה של אדם, שערות אלה לא היו של הנאשם. איש לא יכול היה להסביר לעומה זו, אך היא לא גרמה לזיכוי של הנאשם. אולם בית-המישפט קיבל את הטענה השנייה, של דחף שאינו בריכוז, שנבע ממחלת-הנפש של מיזאן. דחף זה כפכה עליו לבצע

לא היה באתו זמן חשוד כלל. הוא התורדה מכיוון שלא יכול היה להחזיק עוד את גודל הזוועה בתוכו. רופאיו התקשרו עם המישטרה וקיבלו הנחיות כיצד לנהוג.

אחד רופאיו קיבל מידי המישטרה את המפתח השוודי שנמצא ליד הילדה, ואשר היה, ככל הנראה, כלי-הרצח והוא חקר על כך את החולה. מיזאן סיפר לרופא כי היה לוקח מפתח שוודי הביתה ממקום עבודתו, בית-החרושת אלקו. מתוך כמה מפתחות שהראה לו הרופא, זיהה את כלי-הרצח.

כאשר הציע מיזאן מיוזמתו ל-רופאיו להראות להם את מקום-הפשע, יצאו איתו למקום רק ה'רופאים. אחריהם, במרוק-טה, עקב איש-מישטרה כבגדים אזרחיים. מפעם לפעם היה מיזאן עוצר, ורק מילת-זירו מפי הרופאים החזירה אותו למציאות. כאשר קראו לו "ויקטור", אמר כי ויקטור מת, ושמו חיים. כאשר נשאל היכן מת ויקטור, הצביע על מקום-הפשע. לאנשי המישטרה לא היה כל ספק, מיזאן — המטורף המאושפז